

Upíří platí polovic

Na průčelí nové čtyřpatrové budovy, celé z matného skla, se hrdě vyjímal nápis **Správa hřbitovů Demaeren.** Jobin pokýval a jeho hubená tvář s nehezku zarudlou vyrážkou nabrala chmurný výraz. V Demaerenu jsou tři hřbitovy. Před dvěma lety měla Správa tři úřednice a jeden počítač. Vrchní správce byl zjevně stížen megalomanií, když nechal postavit tuhle skleněnou obludu. Jo. A proto letos už potřetí zvýšili poplatky. Jobin vzdychl a než vstoupil, pokusil se uhladit vlasy zvlhlé podzimním mrholením. Jeho mokré tenisky se nehodily na leštěný mramor ani na tlustý koberec. Zamyslel se a zvolil mramor. Lépe se umývá. Prošel vznešeným tichem dokonalého úřadu k dokonalé úřednici za sklem s nápisem **informace.**

„Severní hřbitov, rodinné hrobky,“ vyslovil svůj požadavek co nejstručněji; čas pěstěných úřednic je drahý... Mohla odpovědět číslem dveří a poschodí. Místo toho udělala otrávený obličej, ale moc se jí nepodařilo, že by botox? Načež s pohrdavým trhnutím rameny ukázala bradou kamsi za záda nezajímavého návštěvníka. Otočil se a objevil orientační tabuli.

„Promiňte,“ zamumlal rychle a měl na sebe zlost. Nevšímalý a k tomu slušně vychovaný, jak nepraktická kombinace vlastností, řekl by děda.

Výtah bez okolků hlásal, že je určen výhradně pro zaměstnance. Jobin šlapal do čtvrtého patra a před očima se mu tmělo. Zatracená slabost. Zastavil se, oddechoval, svět čtvrtého patra pozvolna nabýval sytějších barev. Dveře čtyři sta dvanáct. Tady. Úřední hodiny... Právě teď. Nesměle zaklepal. Zevnitř se ozval neartikulovaný řev. Jobin zděšeně couvl, když z místnosti vyletěl brunátný chlap v pomačkaném obleku a hromovým basem se návštěvníka zeptal, umí-li číst.

„Umím,“ odvětil Jobin, nešťasten, že si není vědom žádného prohřešku. Úředník zakoulel očima, oběhl dveře a ztuhl.

„Zas ji někdo ukradl!“ zabědoval. „Sakra, hajzlové nevyválaný! Srandisti zatracený!“ Zadupal nohama a Jobin očekával, že se rozplácne. Nebo ho na fleku treflí šlak. Docela ho chápal. Vyvěsí si ceduli **neklepat** a oni mu ji seberou. S takovou si v práci ani nezdřímne... Muž v obleku, pan Koppetz, jak stálo na tabulce s úředními hodinami, však měl tuhý kořínek. Přežil. Uklidnil se a znechuceně Jobina vyzval, ať jde dál.

Ohromně vybavená kancelář. Na měkké pohovce se dosud rýsoval otisk ležícího statného těla.

„Co chcete?“ zeptal se úředník. Zív.

„Jsem Jobidar Hayer, na Severním hřbitově máme rodinnou hrobku... Už sto let,“ začal Jobin.

Úředník si změřil jeho ošuntělý oděv. „No a?“

„Nemůžu už platit nájem. To třetí zvýšení je nad moje možnosti.“

„Ale,“ pronesl pan Koppetz s hlubokým nezájmem. „Najděte si práci. Jste mladý.“

„Nikdo mě nezaměstná,“ vysvětlil mu Jobin. „Mám AIDS.“

Úředník se o dva metry odtáhl. Rozměry kanceláře mu to dovolovaly. „No tak hrobku prodejte. Pokud vím, zájem je v současné době značný.“

Jobin potlačil chuť sdělit tomu povýšenému ksichtu, že náhodou není narkoman, že ke své nemoci přišel při transfuzi po autonehodě, když v malém špitále neměli krev skupiny AB Rh- a jediný dobrovolný dárcce neměl potuchy, že je HIV pozitivní, neboť se nakazil před pár dny... Vždycky měl chuť tohle říkat. Křičet, když se na něj **takhle** dívali. Těžko si zvykal mlčet. Místo toho klesl do křesla. Sotva se držel na nohou. „Nemůžu hrobku prodat. Dědeček ji potřebuje. Zlobil by se.“

„Dědeček?“ Pan Koppetz si vjel prsty do vlasů a rozčuchal si přehazovačku. „Váš dědeček je v té hrobce pohřben. Tudíž se těžko může zlobit!“

„Totiž,“ šeptl Jobin, „dědeček trvá na polovičních poplatcích. Vzhledem k tomu, že je upír, využívá hrobku jen zpoloviny, chápete?“

Úředník se nadechl. Zfialověl. Tak ty si ze mě budeš dělat srandu, jo? Pak ho napadlo, že AIDS třeba může člověku vlézt na mozek. Určitě může. Opatrně s tím mládencem. „Poslyšte,“ pravil vlídně, „to opravdu nejde. Rozumím vám, jistěže. Ovšem ceny za poslední rok stouply několikanásobně. Hlavně ceny služeb, víte?“

„Myslíte úklid hrobek?“ Jobin se podrbal ve vlasech. „Platy uklízečů ale ne. Pracoval jsem u vás jako brigádník. Předloni a letos v létě.“

„Čisticí prostředky, košťata, hadry,“ objasnil mu Koppetz s přehledem. „Lidé jsou levní, o lidi nejde...“

„Hm.“ Jobin pokývl. „Tak já to dědečkovi řeknu. On už něco vymyslí.“

„Vy s ním... komunikujete?“ Koppetz se kousl do rtu. Proč jsem nedržel hubu? Zatracená zvědavost.

„No... jistě.“

„A on vás... neohrožuje?“

„Ne. Upíří se AIDS bojí jako... jako kříže. Víc. Ono mezi nima přibývá ateistů.“

„Aha. Tak... Sbohem.“

„Díky za pochopení.“ Jobin se namáhavě zvedl a těžkým krokem zamířil ke dveřím.

„Není zač,“ zamumlal Koppetz a vrhl toužebný pohled na pohovku. Ne, žádné spaní. Zjistil z počítače, kolik Hayer za tento rok dluží, a uchechtl se. Hmátl po telefonu, nacvakal číslo. „Hrobka Hayerů propadá v náš prospěch,“ oznámil. „Rakve přemístíte jako obvykle. Uhelná rok. Oznámení bývalému majiteli... To nespěchá. Jako obvykle. A inzerát. Možnost pronájmu...“ Zakuckal se a zrudl. „Nojo, nojo. Já vím, že máte po pracovní době. Tak ale co nejdřív. Zítřka.“

• • •

„Zas se na tebe ptala Zita,“ pravil Jobinův dědeček. Rozvaloval se na židli a cvakal zuby. „Úžasně ji vzrušuješ. Povídala, že se onehdá stěží udržela. Spal jsi jako nemluvně. Myslí prý jen na tebe. Chtěla by být s tebou navždy... Málem by jeden setřel slzičku.“

„AIDS jí nevadí?“

„Sama se nakazila, ale ještě zaživa. To je dočista jiná situace,“ prohlásil zesnulý pan Hayer. „Však ten, kdo ji... hm, přivedl mezi nás, to ošklivě odnesl.“

„No, já bych ještě počkal,“ řekl Jobin. „Pokud jí to příliš nevadí...“

„My máme čas,“ zasmál se upír a odhalil špičáky. „Ovšem ta záležitost s hrobkou spěchá. Ten lump úřednická si dovolil na **moji** hrobku pověsit ceduli **k pronajmutí?**“

Jobin pokrčil rameny. „Já ti to říkal.“

„Jen počkej, ty grázle,“ zahrozil upír sevřenou pěstí. „Jo, chlapče, dej mi do sklepa náhradní rakev. Kdyby něco.“

„Jistě, dědečku,“ kývl mladík.

• • •

Pan Koppetz se po vydatné večeři odebral k televizi, neboť byl nadšeným sportovcem, a s funěním a výkřiky, tu nadšenými, tu zlobnými, sledoval mistrovství Evropy v atletice. Při následující detektivce usnul. Probudil ho zvláštní zvuk, jakoby cvakání zubů. Koppetz si promnul těžká víčka a zamžoural. Ve fialovém světle, vycházejícím z rozevřeného pláště neznámého vyzáblého starce, vypadal důvěrně známý pokoj cize.

„Přiletěl jsem oknem,“ prohlásil stařec a vycenil zuby. Koppetz zahlédl jeho špičáky a zaječel.

„Celý dům tvrdě spí,“ ujistil ho noční host. „Pouštění žilou patřovalo k oblíbeným léčebným metodám. Pro vás je to ideální. Trpíte vysokým krevním tlakem a polyglobulií, zvýšeným množstvím červených krvinek... Vyhrňte si rukávy!“

Koppetz se roztřásl hrůzou. Upír se pobaveně ušklíbl a sklonil se k jeho předloktí.